

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžo/207/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200889
Dátum vydania rozhodnutia: 08.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:8014200889.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej (sudca spravodajca) a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: I. I. Y., bytom S. XXX, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Pionierska 33, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: KRPZ-PO-KD13-21/2014/P zo dňa 23. apríla 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/53/2014 - 50 zo dňa 24. júna 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/53/2014 - 50 zo dňa 24. júna 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného Č. p.: KRPZ-PO-KDI3-21/2014/P zo dňa 23. apríla 2014 v spojení s rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Okresný dopravný inšpektorát Sabinov Č. p.: ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P zo dňa 12. marca 2014 v časti uloženej sankcie - pokuty vo výške 100,- € m e n í tak, že od uloženia pokuty u p ú š ť a .

Vo zvyšnej časti rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/53/2014 - 50 zo dňa 24. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom č. k. 5S/53/2014 - 50 zo dňa 24.6.2015 Krajský súd v Prešove žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Preskúmaným rozhodnutím zo dňa 23.04.2014 žalovaný ako príslušný správny orgán podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) vo veci odvolania žalobcu zo dňa 25.03.2014 proti rozhodnutiu Okresného dopravného inšpektorátu v Sabinove, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č.p.: ORPZ-PO-OD13-224/2013-P zo dňa 12.03.2014 rozhodol tak, že podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku rozhodnutie o priestupku vydané prvostupňovým správnym

orgánom zmenil tak, že časť textu vo výrokovvej časti rozhodnutia: „...v čase o 16.10 hod. viedol/a vozidlo, tov.zn. sa spolu so skupinou...“ vypustil a nahradil textom „...v čase o 16.10 hod. sa spolu so skupinou...“. V ďalšej časti odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

1.2 V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na ustanovenia § 3 ods. 2 písm. c/, § 137 ods. 2 písm. j/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“, alebo „zákon o cestnej premávke“), § 22 ods. 1 písm. j/ a ods. 2 písm. d/, zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“, alebo „zákon o priestupkoch“), § 46 a 47 ods. 1 - 3 Správneho poriadku, čl. 32 Ústavy Slovenskej republiky. Krajský súd uviedol, že z obsahu priestupkového spisu žalovaného zistil, že dňa 30.11.2013 bol žalobca obmedzený na osobnej slobode z dôvodu neuposlušnosti výzvy dopravného policajta, aby opustil pozemnú komunikáciu (vozovku) s poukazom na ust. § 3 ods. 2 písm. a/ a c/ zákona o cestnej premávke a zákona o priestupkoch, lebo svojim správaním blokoval dopravu a kládol aktívny odpor pri predvedení. Dňa 30.11.2013 bolo vydané rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I, odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie Policajného zboru Bratislava Staré Mesto - východ č. DU:3128/1-SMV-2013 o zaistení žalobcu podľa § 5 a § 19 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore.

1.3 V priestupkovom spise sa nachádza záznam o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. zo dňa 09.12.2013, v ktorom podal vysvetlenie N. I. I., v ktorom uviedol, že dňa 30.11.2013 v čase okolo 16.20 hod. sa nachádzal na Šafárikovom námestí, kde dochádzalo k porušovaniu zákona o cestnej premávke a to tým, že skupina ľudí sa postavila do stredu križovatky a bránila bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Pomocou VRZ osoby vyzval, aby opustili priestory pozemnej komunikácie, pretože sa dopúšťajú priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Nakoľko osoby na uvedenú výzvu nereagovali, opätovne ich vyzval slovami: „Vážení občania, opätovne Vás vyzývam opustíte priestory pozemnej komunikácie, ak tak neučinite dobrovoľne, môžete byť zaistení a eskortovaní aj za pomoci donucovacích prostriedkov na príslušné oddelenie Policajného zboru“. Keďže osoby nereagovali, ešte raz ich niekoľkokrát opakovane vyzval. Následne bol ďalšími policajtmi vykonaný zákrok voči osobám, ktoré aj napriek opakovaným výzvam neopustili priestory pozemnej komunikácie. Tieto skutočnosti uvádzané v zázname o podaní vysvetlenia zo dňa 09.12.2013 preukazuje aj CD nosič obsahujúci záznam zo zásahu zo dňa 30.11.2013, ktorý sa nachádza v priestupkovom spise.

1.4 V konaní podávali vysvetlenie aj D. Y. a Q. U., čo je obsahom záznamu o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch zo dňa 12.12.2013. Menovaní zhodne vypovedali, že dňa 30.11.2013 boli velení do BO, občiansky odpor, pričom v čase okolo 16.20 hod. sa nachádzali na Šafárikovom námestí v Bratislave, kde dochádzalo k porušovaniu zákona o cestnej premávke a to tým, že skupina ľudí sa postavila do stredu križovatky a bránila bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Pretože osoby na opakovanú výzvu dopravného policajta, ktorý dával prostredníctvom VRZ nereagovali, veliteľ BO im ukázal osobu, ktorú majú eskortovať k eskortnému vozidlu, čo aj vykonali a následne sa vrátili späť na miesto BO. Ktorú osobu konkrétne eskortovali menovite nevedeli uviesť.

1.5 Z obsahu priestupkového spisu ďalej krajskému súdu vyplynulo, že k veci bol vypočutý aj samotný žalobca, čo preukazuje záznam o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch zo dňa 30.11.2013. Do tohto záznamu žalobca uviedol, že sa správal ohľaduplne a disciplinovane a bezpečnosť cestnej premávky neohrozil, ani neohrozoval. Vstúpil do cestnej premávky z dôvodu uplatnenia si práva na odpor v zmysle čl. 32 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré je nadradené paragrafovým zneniam zákona uvedeným v odôvodnení rozhodnutia o zaistení osoby. Uviedol, že zaistenie jeho osoby nebolo potrebné, pretože na riadne zistenie a objasnenie veci sa ho stačilo opýtať na dôvod, pre aký sa na mieste nachádza a aké práva si uplatňuje. V zázname ďalej namietal postup príslušníkov Policajného zboru pri jeho zaistení.

1.6 Žalobca v žalobe namietal, že príslušníci policajného zboru nemali oprávnenie akýmkoľvek spôsobom zasahovať proti pokojným a disciplinovaným občanom uplatňujúcim výkon práva na odpor,

že konanie polície bolo svojvoľné a neoprávnené, že neblokoval, neobmedzoval, ani nijakým spôsobom neohrozoval cestnú premávku. Tieto námietky považuje súd za neopodstatnené.

1.7 K námietkam žalobcu podanými v žalobe krajský súd uviedol, že tak ako to vyplýva aj z rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, žalobcovi bola uložená pokuta za porušenie § 3 ods. 2 písm. c/ zákona o cestnej premávke citovaného vyššie, t.j. za neuposlušnosť pokynu, výzvy alebo príkazu policajta súvisiacu s výkonom jeho oprávnením pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky. Skutočnosť, že žalobca neuposlúchol výzvu policajta na opustenie priestorov pozemnej komunikácie preukazuje vyššie citovaný záznam o podaní vysvetlenia N. I. I., ako aj samotný CD nosič zachytávajúci celkovú situáciu na mieste. Žalobca v konaní ani skutočnosť neuposlúchnutia výzvy policajta nenamietal.

1.8 Výkon oprávnenia policajta pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky vyplýva priamo zo zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, ktorý v § 2 ods. 1 písm. j/ upravuje, že Policajný zbor, okrem iného, dohliada na bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky a spolupôsobí pri jej riadení. Oprávnenie policajta pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky vyplýva aj z ust. § 69 ods. 1 písm. g/ zákona o cestnej premávke, podľa ktorého policajt je oprávnený kontrolovať dodržiavanie povinností účastníka cestnej premávky alebo iných osôb podľa tohto zákona. V danom prípade teda konanie polície nemohlo byť svojvoľné a neoprávnené.

1.9 Je nepochybné, že žalobca z hľadiska posudzovania porušenia povinnosti podľa § 3 ods. 2 písm. c/ zákona o cestnej premávke bol účastníkom cestnej premávky - chodcom.

1.10 S postavením žalobcu ako účastníka cestnej premávky a povinnosťami, ktoré mu ako chodcovi zo zákona vyplývajú sa vyrovnal prvostupňový správny orgán v odôvodnení rozhodnutia zo dňa 12.03.2014, kde citoval ust. § 2 ods. 2 písm. i/ zákona o cestnej premávke, podľa ktorého na účely tohto zákona, sa rozumie chodcom účastník cestnej premávky pohybujúci sa pešo, chodcom je aj osoba, ktorá napríklad tlačí alebo ťahá sánky, detský kočík, vozík pre osoby so zdravotným postihnutím alebo ručný vozík s celkovou šírkou nepresahujúcou 600 mm, osoba, ktorá sa pohybuje na lyžiach, korčuľiach, skateboarde alebo obdobnom športovom vybavení, pomocou mechanického alebo elektrického vozíka pre osoby so zdravotným postihnutím a osoba, ktorá tlačí bicykel alebo motocykel alebo vedie zviera. Poukázal aj na ust. § 52 ods. 1 zákona o cestnej premávke, podľa ktorého chodec je povinný používať predovšetkým chodník. Po chodníku sa chodí vpravo. Tam kde chodník nie je alebo kde je neschodný, chodí sa po ľavej krajnici, tam kde nie je krajnica alebo kde je krajnica neschodná, chodí sa čo najbližšie pri ľavom okraji vozovky. To platí aj pre chodca, ktorý nesie predmet, ktorý by mohol ohroziť premávku na chodníku alebo na krajnici. Ďalej poukázal na ust. § 53 ods. 4 zákona o cestnej premávke, podľa ktorého pred vstupom na vozovku sa chodec musí presvedčiť, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva a len čo vstúpi na vozovku nesmie sa tam bezdôvodne zdržiavať, ani zastavovať. To platí na priechode pre chodcov i mimo neho. Týmito ustanoveniami zákona argumentoval k námietke žalobcu, že neblokoval cestnú premávku a na preukázanie skutočnosti, že sa na pozemnej komunikácii zdržiaval v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami zákona. Súd sa s touto právnou argumentáciou vo vzťahu k zisteným skutkovým okolnostiam, tak ako žalovaný v celom rozsahu stotožnil.

1.11 Vyššie uvedenú argumentáciu potvrdzuje aj samotné vyjadrenie žalobcu na nariadenom pojednávaní dňa 24.06.2015, kde žalobca na otázku krajského súdu z akého dôvodu si na prejavenie odporu ako základného občianskeho práva podľa čl. 32 Ústavy Slovenskej republiky zvolil práve miesto na Šafárikovom námestí v Bratislave na križovatke uviedol, že v uvedený deň na Šafárikovom námestí v Bratislave pred budovou univerzity sa konalo protestné zhromaždenie ako uplatňovanie práva na odpor. Toto zhromaždenie bolo verejne oznámené. Určitá osoba z tejto skupiny (ktorú nevedel označiť) po ukončení zhromaždenia aj so skupinou ďalších ľudí, ku ktorým sa pridal, sa presunula z miesta chodníka na miesto križovatky, kde bol vykonávaný ďalej tento protest. Túto skupinku len nasledoval a bol vzadu.

1.12 Žalobca v žalobe ďalej namietal, že policajt nemá oprávnenie posudzovať oprávnenosť uplatňovania

výkonu práva na odpor v zmysle čl. 32 Ústavy Slovenskej republiky, preto pokiaľ oprávnenosť uplatnenia výkonu tohto práva nebola riadne posúdená oprávneným orgánom, konanie polície proti osobám uplatňujúcim si výkon práva na odpor podľa čl. 32 ústavy bolo neoprávnené a svojvoľné.

1.13 Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného vyjadreným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, v ktorom uvádza, že ústava vo vzťahu medzi jednotlivcom a verejnou mocou slúži predovšetkým na ochranu jednotlivca pred verejnou mocou. Za týmto účelom štát v ústave priznáva jednotlivcom základné práva a slobody, ktoré majú povahu oprávnení. Oveľa zriedkavejšie ustanovuje jednotlivcovi povinnosti, ktoré má voči štátu. Tieto povinnosti nemožno stotožniť so všetkými povinnosťami, ktoré v právnom štáte sú potrebné pre zabezpečenie funkčného vzťahu medzi jednotlivcom a verejnou mocou. Článok 13 ods. 1 Ústavy SR v tomto prípade predpokladá, že jednotlivec môže byť zaťažený aj povinnosťami a to pri zachovaní pravidiel určených pre ukladanie povinností za predpokladu, že povinnosť je uložená zákonom.

1.14 Ak teda zákon o cestnej premávke ukladá účastníkom cestnej premávky povinnosť poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta, nemôže byť žalobcom uplatňované právo občana podľa čl. 32 Ústavy Slovenskej republiky nadradeným v súlade s ústavou a zákonom uloženou povinnosťou ničoho konať alebo sa ničoho zdržať. Uplatňovanie základných práv a slobôd garantovaných ústavou neznamená, že môžu byť uplatňované bez akýchkoľvek obmedzení a porušovaním iných povinností, ktoré vyplývajú zo zákona.

1.15 Žalobca v žalobe poukazoval na súvisiace informácie a to krytie podozrivých úmrtí, vrátane úmrtia jeho brata Jozefa Krenického a súvisiacej trestnej činnosti, v ktorých namietal postup Policajného zboru Slovenskej republiky a ďalších orgánov činných v trestnom konaní. Týmto ďalšími súvisiacimi informáciami ako žalobnými námietkami sa súd v predmetnom konaní nezaoberal z dôvodu, že tieto uvádzané skutočnosti nesúvisia s predmetom tohto konania. Ako vyplýva z ust. § 247 O.s.p., súd v konaní preskúma postup a zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. Postup pri objasňovaní trestnej činnosti patrí do právomocí príslušníkov Policajného zboru a ďalších orgánov činných v trestnom konaní. Rovnako sa krajský súd nezaoberal námietkami žalobcu, ktorými namietal postup príslušníkov Policajného zboru pri jeho zaistení. Predmetom preskúmania v tomto konaní nie je postup a rozhodnutie Policajného zboru pri zaistení žalobcu. Sťažnosti na postup príslušníkov Policajného zboru v rámci svojej kompetencie prejednávajú jednotlivé kontrolné oddelenia krajského riaditeľstva Policajného zboru, prípadne Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, prezidia Policajného zboru.

1.16 Žalobca v doplnení žaloby namietal v konaní aj porušenie jeho subjektívnych práv a to Ústavy Slovenskej republiky čl. 12, čl. 15, 16, 19, 32, 46, ktoré opätovne odôvodňoval tým, že jeho nebohému bratovi N. Y. bolo upreté právo na život a že v procesnom postavení ako nástupca práv poškodeného nebohému brata sa aktívne podieľal na objasňovaní prípadu a uplatňovaní svojich práv v súvislosti s týmto procesným postavením. Namietal, že v danom prípade napriek aktívnemu mareniu vyšetrovania a krytiu páchatel'ov políciou a prokuratúrou toto malo za následok priamy útok polície proti jeho osobe. Taktiež namietal porušenie zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok a to základnej zásady trestného konania vyjadrené v § 2 Trestného poriadku, ako aj porušenie čl. 13, 14 a 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tomto doplnení žaloby opätovne poukázal na námietky, ktoré sú uvedené v žalobe. Akým spôsobom došlo k porušeniu jeho subjektívnych práv pri tom ktorom konkrétnom ustanovení zákona žalobca nešpecifikoval. Jeho námietky smerovali skôr k okolnostiam objasňovania smrti jeho brata Jozefa Krenického, ktoré vykonávajú orgány činné v trestnom konaní. Teda sa nejedná o námietky k predmetnému konaniu o priestupku, aj keď žalobca tieto skutočnosti s priestupkovým konaním spája. Krajský súd uvedené námietky žalobcu preto vyhodnotil ako právne irelevantné.

1.17 Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu krajský súd dospel k záveru, že v predmetnom konaní správne orgány úplne a presne zistili skutkový stav veci, z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu je

zrejme, ktoré rozhodujúce skutočnosti tvorili podklad pre rozhodnutie, akými úvahami boli správne orgány vedené pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovali.

1.18 Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

2.

2.1 Vo včas podanom odvolaní žalobca uviedol prvoradé a druhoradé dôvody podania odvolania, pričom v prvoradých uviedol, že dňa 30.11.2013 v Bratislave na Šafárikovom námestí uplatňoval výkon práva na odpor v súlade s čl. 32 Ústavy SR. Podstatné dôvody uplatňovania výkonu práva na odpor boli verejne, prostredníctvom megafónu, oznámené dňa 30.11.2013 v Bratislave na Šafárikovom námestí, teda aj policajti boli o tom informovaní pred tým ako zasiahli proti žalobcovi a ďalším osobám. Tieto skutočnosti sú podstatné a v jednoznačnom a nespochybniteľnom príčinnom vzťahu s udalosťami, ktoré sa stali dňa 30.11.2013 v Bratislave na Šafárikovom námestí a ktoré sú predmetom konania žalovaných orgánov a následne aj prvostupňového súdu. Preto je nesprávne, že uvedené skutočnosti neboli riadne zohľadnené žalovanými orgánmi a ani prvostupňovým súdom.

2.2 Žalobca je toho názoru, že má právo na odpor s tým, že toto právo by malo byť zo strany polície chránené. Domnieva sa, že ani prvostupňový súd nie je oprávnený posudzovať oprávnenosť uplatňovania výkonu práva na odpor v zmysle čl. 32 Ústavy SR, vykladať tento článok a určovať podmienky, za akých je, alebo bolo možné uplatniť si výkon práva na odpor v zmysle tohto článku. V prípade, kedy by žalobca predpokladal dobrý úmysel a snahu o spravodlivé konanie u žalovaných strán a prvostupňového súdu v súbehu s neznalosťou ich oprávnení, tak za takýchto predpokladov by sa žalované strany a prvostupňový súd dôkladne zaujímali o všetky dôvody prečo som si uplatňoval výkon práva na odpor podľa čl. 32 Ústavy. Žalované strany a prvostupňový súd sa však týmito dôvodmi odmietli zaoberať. Skutočnosť, že prvostupňový súd sa nezaoberal (nesprávne ich vyhodnotil ako právne irelevantné) porušeniami zákonov uvedenými v doplnení žaloby považujem za zlomyseľné vyhýbanie sa dokazovaniu a prejav snahy o krytie páchatel'ov skutkov uvedených v žalobe, pretože zo samotného obsahu vymenovaných zákonných ustanovení je jednoznačne zrejmé, ku ktorým skutkom v žalobe sa vzťahujú. Pokiaľ to nebolo jasné prvostupňovému súdu, mohol a mal tieto svoje pochybnosti náležite vyjasniť.

2.3 Medzi druhoradé dôvody podania odvolania žalobca zaradil tie skutočnosti, že žalovaný ani krajský súd sa nezaoberali primárnymi dôvodmi žaloby, ale zamerali sa na také skutočnosti, ktoré viedli k odpútaniu od podstaty veci. Žalobca bol krivo obvinený, že dňa 30.11.2013 blokoval prejazd dopravy, zdržiaval sa bezdôvodne v cestnej premávke a neuposlúchol výzvu policajta. S týmito krivými obvineniami sa nestotožňuje žalobca a nerozumie tomu, prečo ho žalovaný aj súd núti dokazovať svoju nevinu.

2.4 Prvostupňový súd sa riadne nevysporiadal s obsahom článku II žaloby a nezohľadnil skutočnosť, že žalovanými správnymi orgánmi bol žalobca obvinený zjavne preto, aby bol zakrytý brutálny útok polície proti nemu, počas ktorého žalobcu policajti mučili, útočili na jeho život (úder do hlavy) a neľudsky s ním zaobchádzali, čím mu spôsobili ťažkú ujmu na zdraví s následkami trvajúcimi doteraz. Orgány činné v trestnom konaní kryjú páchatel'ov týchto skutkov. Ďalším zjavným motívom žalovaných správnych orgánov je spomaliť postup pri objasňovaní násilnej smrti brata Jozefa Krenického a ďalších osôb.

2.5 Ďalším prejavom nezákonného správania sa polície voči žalobcovi je skutočnosť, že po spôsobení uvedenej ťažkej ujmy na zdraví mu polícia (žalované správne orgány) uložila najvyššiu pokutu zo všetkých osôb, ktoré boli zajaté políciou, pričom v prípade jej nezaplatenia mu hrozia exekučným konaním. Prvostupňový súd namiesto preverenia tejto informácie, ktorá je zdokumentovaná na polícii, sa

nesprávne stotožnil so zavádzajúcou argumentáciou žalovaných správnych orgánov, ktoré žalobcu pokutovali za skutky, ktoré nespáchal.

2.6 Žalobca poukázal aj na priebeh pojednávania, kedy mu nebolo umožnené zhotoviť obrazovo zvukový záznam z celého pojednávania. Obrazovo zvukový záznam by zároveň zlepšil možnosť verejnej kontroly činnosti verejných činiteľov - sudcov a iných verejných činiteľov (napr. policajtov,...) v prípadoch, keď vystupujú ako strany konania. Na základe uvedeného má žalobca za to, že nevyhovenie žiadosti o zhotovenie obrazového záznamu pojednávania nie je v súlade s verejným záujmom a preto je nesprávne.

2.7 K zápisnici o pojednávaní zo dňa 24.06.2015 vo vzťahu k predmetnému pojednávaniu uviedol, že nie je pravda, že účastníkom boli dané poučenia uvedené na prvej strane zápisnice. Na viacerých miestach údaje uvedené v zápisnici nezodpovedajú daniu v pojednávacej miestnosti, o čom sa dá ľahko presvedčiť porovnaním zvukového záznamu a zápisnice.

2.8 Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca sa domáhal, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu, ako aj rozhodnutia správnych orgánov a zastavil konanie žalovaných správnych orgánov voči žalobcovi.

3.

3.1 Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 14.09.2015 uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove, t.j. rozsudkom v tejto veci zo dňa 24.06.2015, ktorým zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 23.04.2014, č.p.: KRPZ-PO-KDI3-21/2014/P. K obsahu podaného odvolania a opakovaným tvrdeniam, resp. námietkam žalobcu zastáva nemenné stanovisko a zároveň trvá na všetkých skutočnostiach uvedených vo svojich doterajších vyjadreniach v danej veci - t.j. jednak v samotnom rozhodnutí o odvolaní a následne aj vo vyjadrení k žalobe v uvedenej veci zo dňa 16.10.2014, kde sa podrobne vyjadril k jednotlivým tvrdeniam žalobcu, opakovane uvádzaným aj v podanom odvolaní voči rozsudku Krajského súdu v Prešove č. 5S/53/2014 zo dňa 24.06.2015.

3.2 K obsahu podaného odvolania a opakovaným tvrdeniam o oprávnenosti žalovaného posudzovať oprávnenosť uplatňovania výkonu práva na odpor v zmysle čl. 32 Ústavy SR žalovaný zastáva nemenné stanovisko a zároveň trvá na všetkých skutočnostiach uvedených vo svojich doterajších vyjadreniach v danej veci.

3.3 Žalovaný naďalej zastáva názor, že priestupok spáchaný žalobcom (spočívajúci v tom, že žalobca ako účastník cestnej premávky nerešpektoval pokyn policajta) ako aj konanie, ktoré jeho spáchaniu predchádzalo, bolo dostatočným spôsobom zistené a preukázané dôkaznými prostriedkami, ktoré na tento účel zákon pripúšťa. Nepriznanie si jeho spáchania žalobcom a jeho obhajoba založená na vyjadreniach o uplatňovaní si práva garantovaného Ústavou SR považuje KDI v Prešove za jeho právo na názor, ktorým však pri svojej činnosti nie je viazaný orgán konajúci vo veci a teda ani správny orgán, ktorý rozhodoval v prvostupňovom, resp. v odvolacom konaní. Žalovaný k samotnej veci uvádza, že konanie žalobcu, ktorým porušil § 3 ods. 2 písm. c/ zákona o cestnej premávke považuje za objasnené čo najúplnejšie a tak, že o ňom neboli dôvodné pochybnosti. Tento názor žalovaného nemôže zmeniť ani tvrdenie žalobcu o uplatňovaní svojho ústavného práva.

3.4 Žalovaný k čl. III podaného odvolania, kde žalobca uvádza, že správne orgány ho krivo obvinili z toho, že: a/ údajne blokoval prejazd dopravy, b/ údajne sa bezdôvodne zdržiaval na cestnej premávke a c/ údajne neuposlúchol výzvu policajta opätovne uvádza, že žalobca bol rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu uznaný vinný z porušenia ustanovenia § 3 ods. 2 písm. c/ zákona o cestnej premávke, t.j. výlučne z toho, že ako účastník cestnej premávky neuposlúchol výzvu policajta dávanú zreteľne a opakovane. O predmetnej výzve policajta žalobca jednoznačne mal vedomosť o čom svedčí aj jeho tvrdenie v podanom odvolaní, kde žalobca uvádza: „... Pravdou však je, že som neuposlúchol výzvu policajta, ktorý konal nezákonne ...“ Z uvedeného vyjadrenia je zrejmé, že žalobca aj keď v konaní o priestupku namietal posudzovanie opodstatnenia výkonu jeho protestu policajtmi, sám (bez akéhokoľvek

oprávnenia) posudzuje oprávnenosť policajta na ukladanie výzvy v súvislosti s výkonom jeho oprávnenia a vzhľadom na to, že predmetnú výzvu osobne posúdil ako nezákonnú úmyselne ju nerešpektoval. Ak by žalovaný takýto postup pripustil ako postup neodporujúci zákonu, potom by to znamenalo svojvôľu každého účastníka cestnej premávky, ktorý by bol povinný poslúchnuť pokyn policajta, až po zistení, že tento pokyn je v súlade s jeho presvedčením. Uvedené by viedlo k absurdným záverom.

3.5 K ďalším druhoradým odvolacím dôvodom ako ani k čl. IV a čl. V odvolania sa žalovaný nevyjadruje nakoľko tieto súvisia s konaním policajtov počas predvádzania žalobcu a s aktivitami žalobcu pri objasňovaní násilnej smrti jeho brata N. Y., resp. priebehom pojednávania na Krajskom súde v Prešove, pričom tieto skutočnosti s meritom veci nijako nesúvisia.

3.6 Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd svojím rozsudkom v zmysle § 219 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie, t.j. rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 5S/53/2014 zo dňa 24.06.2015.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.).

4.2 Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

4.3 Podľa § 247 ods. 1 a 2 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

4.4 Na vady konania pred správnym orgánom sa prihlíada len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

4.5 Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.6 Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.7 Podľa § 246c ods. 1 O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa

použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

4.8 Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

4.9 Podľa či. 13 ods. 1 Ústavy SR, povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

4.10 Podľa čl. 32 Ústavy SR, občania majú právo postaviť sa na odpor proti každému, kto by odstraňoval demokratický poriadok základných ľudských práv a slobôd uvedených v tejto ústave, ak činnosť ústavných orgánov a účinné použitie zákonných prostriedkov sú znemožnené.

4.11 Podľa § 2 ods. 2 písm. f/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení účinnom v čase spáchanie priestupku, na účely tohto zákona sa ďalej rozumie chodcom účastník cestnej premávky pohybujúci sa pešo; chodcom je aj osoba, ktorá napríklad tlačí alebo ťahá sánky, detský kočík, vozík pre osoby so zdravotným postihnutím alebo ručný vozík s celkovou šírkou nepresahujúcou 600 mm, osoba, ktorá sa pohybuje na lyžiach, korčuliach, skejtborde alebo obdobnom športovom vybavení, pomocou mechanického alebo elektrického vozíka pre osoby so zdravotným postihnutím, a osoba, ktorá tlačí bicykel alebo motocykel, alebo vedie zvieratá,

4.12 Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke účinného v čase spáchanie priestupku, chodec je povinný používať predovšetkým chodník. Po chodníku sa chodí vpravo. Tam, kde chodník nie je alebo kde je neschodný, chodí sa po ľavej krajnici; tam, kde nie je krajnica alebo kde je krajnica neschodná, chodí sa čo najbližšie pri ľavom okraji vozovky. To platí aj pre chodca, ktorý nesie predmet, ktorým by mohol ohroziť premávku na chodníku alebo na krajnici.

4.13 Podľa § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke účinného v čase spáchanie priestupku, účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta súvisiaci s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon, alebo osobitný predpis.

4.14 Podľa § 137 ods. 2 písm. j/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke účinného v čase spáchania priestupku, závažným porušením pravidiel cestnej premávky je neuposlúchnutie pokynu, výzvy alebo príkazu policajta v súvislosti s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky.

4.15 Podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného v čase spáchania priestupku, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným spôsobom ako uvedeným v písm. a/ až i/ sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu. Podľa odkazu 3d k tomuto ustanoveniu je takýmto osobitným predpisom zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke.

4.16 Podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného v čase spáchania priestupku, za priestupok podľa ods. 1 písm. j/ možno uložiť pokutu od 60,- € do 300,- € a zákaz činnosti do dvoch rokov.

4.17 Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného v čase spáchania priestupku, ak nie je

v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní. Týmto všeobecným predpisom je zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“).

4.18 Podľa § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch zákona účinného v čase spáchania priestupku výrok rozhodnutia o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným, musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie, prípadne rozhodnutie o upustení od uloženia sankcie (§ 11 ods. 3), o započítaní času do času zákazu činnosti (§ 14 ods. 2), o uložení ochranného opatrenia (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 ods. 2) a o trovách konania (§ 79 ods. 1).

4.19 Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

4.20 Podľa § 47 ods. 1, 2 a 3 Správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu. Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkom konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

4.21 Z administratívneho spisu má Najvyšší súd preukázané, že dňa žalobca dňa 30.11.2013 v čase o 16.10 hod. sa spolu so skupinou ľudí postavil do stredu križovatky na Šafárikovom námestí v Bratislave, kde blokovali prejazd dopravy. Osoby boli vyzvané príslušníkom dopravnej polície mjr. N. I. I., aby opustili pozemnú komunikáciu, pretože sa dopúšťajú priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Pretože osoby stojace v strede križovatky nereagovali opakovane ich vyzval; „Vážení občania, opätovne Vás vyzývam opustíte priestory pozemnej komunikácie, ak tak neučinite dobrovoľne, môžete byť zaistení a eskortovaní aj za pomoci donucovacích prostriedkov na príslušné oddelenie policajného zboru“. Pretože osoby nereagovali, menovaný ich ešte niekoľko krát vyzval. Výzvy policajta k tomu, aby upustili od protiprávneho konania a opustili pozemnú komunikáciu, osoby neuposlúchli. Žalobca bol jednou z osôb uvedenej skupiny. Prvostupňový správny orgán kvalifikoval konanie žalobcu ako porušenie ust. § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, čím naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch.

4.22 Následne Okresný dopravný inšpektorát Sabinov, Okresného riaditeľstva PZ Prešov začal na základe doručeného spisového materiálu konanie o priestupku, ktorého sa mal dopustiť žalobca. Dňa 12.03.2014 sa uskutočnilo ústne pojednávanie, kde sa prejedal priestupok žalobcu, pričom žalobca bol riadne poučený o svojich právach. Pri rozhodovaní o priestupku vychádzal správny orgán prvého stupňa z nasledujúcich dôkazových materiálov: správa o výsledku objasňovania, záznam o podaní vysvetlenia žalobcu, záznam o podaní vysvetlenia D. Y., Q. U., N. I. I., rozhodnutie o zaistení osoby, záznam z protiprávneho konania osoby, služobný zákrok pod jednotným velením, evidenčná karta I. I. Y., videozáznam CD, rozkaz o uložení sankcie za priestupok, postúpenie odporu voči rozkazu, úradný záznam o námietke zaujatosti - npor. H. U.J., rozhodnutie o nevyhlásení zamestnanca z konania o priestupku.

4.23 Na základe týchto dôkazných materiálov, správny orgán prvého stupňa mal za preukázané, že žalobca, v tom čase v postavení obvineného, sa priestupku dopustil svojím konaním a teda spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Rozhodnutím č. ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P zo dňa 12.03.2014 správny orgán rozhodol o uznaní viny zo spáchaný priestupok, pričom vo výroku rozhodnutia, správny orgán

prvého stupňa skutok opísal, tak ako sa stal a zároveň mu uložil pokutu vo výške 100,- € a náhradu trov správneho konania vo výške 16,- €.

4.24 Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie priamo do zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku, v ktorej po zákonom poučení uviedol, že trvá na tom, čo uviedol v odpore proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok a viac k veci nič neuviedol. Prvostupňový správny orgán podanému odvolaniu nevyhovel a po zaujatí stanoviska spisový materiál podľa § 57 ods. 2 zákona Správneho poriadku predložil k preskúmaniu a rozhodnutiu žalovanému.

4.25 O podanom odvolaní rozhodol žalovaný tak, že rozhodnutím zo dňa 23.04.2014 ako príslušný správny orgán podľa § 58 ods. 1 Správneho poriadku vo veci odvolania žalobcu zo dňa 25.03.2014 proti rozhodnutiu Okresného dopravného inšpektorátu v Sabinove, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č.p.: ORPZ-PO-OD13-224/2013-P zo dňa 12.03.2014 rozhodol tak, že podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku rozhodnutie o priestupku vydané prvostupňovým správnym orgánom zmenil tak, že časť textu vo výrokovej časti rozhodnutia: „...v Čase o 16.10 hod. viedol/a/ vozidlo, tov.zn. sa spolu so skupinou...“ vypustil a nahradil textom „...v čase o 16.10 hod. sa spolu so skupinou...“ V ďalšej časti odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

5.

5.1 Najvyšší súd SR v danej veci rozhodoval o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/53/2014 zo dňa 24.06.2015, ktorým bola žaloba zamietnutá. Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-POKDI3-21/2014/P zo dňa 23.04.2014, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho súdu č. ORPZ-PO-OD13-224/2013-P zo dňa 12.03.2014.

5.2 Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca podľa ust. § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch.

5.3 Žalobca bol jednou z osôb uvedenej skupiny. Následne správny orgán prvého stupňa začal konanie o priestupku, ktorého sa mal dopustiť žalobca. Na základe týchto dôkazných materiálov, správny orgán prvého stupňa mal za preukázané, že žalobca, v tom čase v postavení obvineného, sa priestupku dopustil svojím konaním a teda spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. Rozhodnutím č. ORPZ-PO-OD13-224/2013-P zo dňa 12.03.2014 správny orgán rozhodol o uznaní viny zo spáchaný priestupok, pričom vo výroku rozhodnutia, správny orgán prvého stupňa skutok opísal, tak ako sa stal a zároveň mu uložil pokutu vo výške 100,- € a náhradu trov správneho konania vo výške 16,- €.

5.4 V podanom odvolaní žalobca uviedol, že podstatné dôvody uplatňovania výkonu práva na odpor boli verejne, prostredníctvom megafónu, oznámené dňa 30.11.2013 v Bratislave na Šafárikovom námestí, teda aj policajti boli o tom informovaní pred tým ako zasiahli proti žalobcovi a ďalším osobám. Je nesprávne, že uvedené skutočnosti neboli riadne zohľadnené žalovanými orgánmi a ani prvostupňovým súdom. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že žalobca má právo uplatňovať článok 32 Ústavy SR, ale takým spôsobom, aby nebola ohrozená cestná premávka. Navyše žalobca bol v postavení chodca, pre ktorého vyplývajú z ustanovenia § 2 ods. 2 písm. f/ v spojení s § 52 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. aj určité povinnosti, ktoré je žalobca povinný dodržiavať. Žalobca v postavení chodca je povinný využívať na svoje premiestňovanie sa chodník a ísť po pravej strane chodníka. Z administratívneho spisu je zrejmé, že po ukončení zhromaždenia sa žalobca so skupinou ľudí presunuli z chodníka do križovatky, kde bol ďalej vykonávaný tento protest, pričom skupina ľudí ohrozovala cestnú premávku a tým, že neuposlúchli výzvu policajta k tomu, aby upustili od protiprávneho konania a opustili pozemnú komunikáciu, ohrozovali bezpečnosť účastníkov cestnej premávky. Žalobca si musí byť vedomý aj tej skutočnosti, že ústava, ktorá dáva občanom Slovenskej republiky práva, je oprávnená občanov na týchto právach aj obmedziť zákonom, alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní

základných práv a slobôd (Ústava SR, čl. 13). Jednotlivec môže byť zaťažený aj povinnosťami a to pri zachovaní pravidiel určených pre ukladanie povinnosti za predpokladu, že povinnosť je uložená zákonom. Z toho pre žalobcu vyplýva, že si mohol uplatňovať svoje právo na odpor podľa čl. 32 Ústavy SR, avšak nie absolútne, bez rešpektovania ďalších právnych noriem a z nich vyplývajúcich práv a povinností, žalobca bol zároveň povinný dodržiavať aj zákon a neohrozovať bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky (čl. 13 Ústavy v spojení § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z.).

5.5 Žalobca namietal, že žalovaný ani krajský súd sa nezaoberali primárnymi dôvodmi žaloby, ale zamerali sa na také skutočnosti, ktoré viedli k odpútaniu od podstaty veci. K tejto námietke žalobcu odvolací súd uvádza, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými dôvodmi podanej žaloby, ustálil skutkový stav, v rozhodnutí krajského súdu sú uvedené právne predpisy, ktoré krajský súd aplikoval, pričom krajský súd rozhodol v súlade so zákonom a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil.

5.6 Ďalej žalobca uviedol, že správne orgány ho mučili s tým, že ďalším zjavným motívom žalovaných správnych orgánov je spomaliť postup pri objasňovaní násilnej smrti brata žalobcu Jozefa Krenického a ďalších osôb. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že z administratívneho spisu sa nepreukázalo žiadne mučenie a stotožňuje sa s názorom krajského súdu, že smrť žalobcovho brata sa s priestupkovým konaním nespája, je predmetom samostatného vyšetrovania. Pokiaľ boli porušené práva žalobcu počas jeho zaistenia, je potrebné, aby sa s podaním žalobca obrátil na políciu alebo inšpekciu MV SR, ak tak neučiniť. Najvyšší súd má v tejto veci právomoc preskúmať len zákonnosť rozhodnutí vydaných v priestupkovom konaní.

5.7 Ďalším prejavom nezákonného správania sa polície voči žalobcovi je podľa odvolateľa skutočnosť, že po spôsobení uvedenej ťažkej ujmy na zdraví mu polícia (žalované správne orgány) uložila najvyššiu pokutu.

5.8 Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd SR konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Pokiaľ sa týka uloženej pokuty dospel najvyšší súd k záveru, že bude postupovať podľa ustanovenia § 250i ods. O.s.p. v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. Vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 O.s.p. môže súd rozhodnúť o peňažnej sankcii, ak o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak. Senát Najvyššieho súdu SR po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že zmení rozsudok krajského súdu a napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím tak, že upustí od uloženia pokuty vo výške 100,- € keďže dospel k záveru, že doterajšie konanie bolo dostatočnou sankciou pre žalobcu a splnilo represívnu funkciu. Rozhodol tak s prihliadnutím na rodinnú tragédiu žalobcu, ktorá bola v podstate príčinou správania sa žalobcu, ktorým prišlo k porušeniu zákona § 2 ods. 2, § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. a následne k uloženiu pokuty.

5.9 Žalobca poukázal aj na priebeh pojednávania pred krajským súdom, kde mu nebolo umožnené zhotoviť obrazovo zvukový záznam z celého pojednávania. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že je to sudca, ktorý vedie súdne pojednávanie a rozhoduje o tom, či je možné v priebehu pojednávania uskutočňovať obrazové záznamy, obrazové prenosy alebo zvukové prenosy. Sudca je oprávnený rozhodnúť iba o tom, či je možné vyhotovovať obrazové záznamy alebo uskutočňovať obrazové a zvukové prenosy na diaľku. Zákazom vyhotovovať zvukový záznam by sudca išiel nad právomoc, ktorú mu priznáva zákon a neoprávnene by tak zasiahol do ústavných práv zhotoviteľa nahrávky. Podľa zápisnice z ústneho pojednávania si žalobca žiadal vyhotovenie obrazového záznamu. Krajský súd vyhodnotil, že sa nevyhovuje žiadosti žalobcu na vyhotovenie obrazového záznamu z pojednávania z dôvodu, že na pojednávaní sa nevykonávali žiadne úkony, na základe ktorých by bolo tieto úkony potrebné konfrontovať s obrazovým záznamom. Najvyšší súd konštatuje, že krajský súd takýmto postupom zákon neporušil.

5.10 K zápisnici o pojednávaní zo dňa 24.06.2015 vo vzťahu k predmetnému pojednávaniu uvádzal

žalobca, že nie je pravda, že účastníkom boli dané poučenia uvedené na prvej strane zápisnice. Na viacerých miestach údaje uvedené v zápisnici nezodpovedajú daniu v pojednávacej miestnosti, o čom sa dá ľahko presvedčiť porovnaním zvukového záznamu a zápisnice. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že podľa § 52 ods. 2 veta prvá Vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy, predseda senátu diktuje zápisnicu o súdnom pojednávaní nahlas tak, aby prítomní diktované znenie počuli, ak predpisy o konaní pred súdmi nepripúšťajú iný postup.

5.11 V zápisnici sa musí označiť prejednávacia vec, účastníci, prípadne iné osoby prítomné na súdnom konaní. Ak ide o zápisnicu o priebehu pojednávania, stručne sa opíše priebeh a uvedie sa podstatný obsah prednesov a znenie výroku rozhodnutia. V zápisnici sa uvedie presný čas začiatku a skončenie súdneho pojednávania. Predseda senátu diktuje zápisnicu o pojednávaní nahlas tak, aby prítomní diktované znenie počuli. Súd spravidla nie je povinný pojať do zápisnice doslovné prednesy účastníkov, prípadne ich zástupcov. Ak účastník konania, prípadne jeho právny zástupca nesúhlasí s tým, ako sa diktuje obsah vyjadrení účastníkov a ich zástupcov, môžu proti takémuto postupu namietat' priamo na pojednávaní pri diktovaní obsahu prednesov do zápisnice. Námietka musí byť uvedená v zápisnici, najmä za predpokladu, že súd takejto námietke nevyhoví. Na námietky uvedené neskôr, napríklad v odvolaní voči rozsudku krajského súdu, súd už nemôže prihliadať a považuje ich za irelevantné.

6.

6.1 O trovách súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu, čo však v prejednávanej veci nenastalo, keďže s výnimkou uloženej výšky pokuty, prišlo k potvrdeniu rozsudku krajského súdu.

6.2 Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. Odvolanie bolo v tomto prípade podané pred 1. júlom 2016, Najvyšší súd preto procesne postupoval podľa ustanovení O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.